

Takarítás a holtak otthonában

K
I
M

V
A
N

김
민
완

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2025

www.alexandra.hu • www.moobius.hu
www.europakiado.hu

Alkonyat felé épp végeztem a kora esti vacsorámmal, amikor telefonhívás érkezett. Az ingatlanügynök egy öngyilkos fiatal lány stúdiólakását akarta rám bízni, ezért néhány általános kérdés után még óvatosan hozzátett valamit:

– Elég speciális esetről van szó, de azért nem fog sok fejfájást okozni. Majd ott úgyis meglátja. Mindenesetre elég szerény hajlékról van szó, ingóságok sem igen vannak, úgyhogy örülnék, ha el tudná vállalni.

Nyugodt hangon beszélt, mindvégig megőrizve a megfelelően hivatalos, ám mégsem hűvös hangszínt, úgyhogy nem akartam tovább faggatózni. Van, hogy valaki több mint húsz percet szentel a körülmények ecsetelésének, ám amivel a helyszínen szembesül az ember, az köszönőviszonyban sincs az elmondottakkal; máskor néhány elejtett szó vagy diszkrét megnyilvánulás is elég, hogy pontosan előrevetítse a valóságot. A ránézésre nem sokkal ötven felett járó ingatlanos hosszú évek alatt már minden bizonnyal tökélyre fejlesztette a képességet, hogy a lehető legérthetőbb módon mutassa be az eladásra szánt lakásokat, házakat a kuncsaf-toknak.

Az előző nap késő este óta szitáló eső kissé alábbhagyott, mióta a kollégámmal kora hajnalban útnak indultunk, ám továbbra sem akart elállni. Gondolatban figyelmeztettem magam, hogy a nehéz holmikat cipelve nehogy leessek majd a csúszásgátló szegély nélküli márványlépcsőkön. A digitális ajtózárat ekkorra már fényesen csillogó újra cserélték, ezért amikor beütöttem az ingatlanos által megadott kódot, a feloldó jelzőhang olyan élesen csendült fel, hogy még a szomszédban is tisztán hallható volt. Nagy levegőt vettem, és igyekeztem ezúttal olyan kis zajt csapni, hogy szinte magam se halljam, mielőtt a kilincset lenyomva beléptem a lakásba. Öblítőillat és az emberi test oszlásának bűze hatolt az orromba émelyítő, édeskés szaggá vegyülve.

Amikor a sötétben előrenyúlva felkapcsoltam a lámpát, a szemem elé táruló látványtól az addig pattanásig feszült idegességem egy csapásra meglepetésre váltott. Az öngyilkosság helyszínén nem várt táborhelyet találunk. A szoba közepére halvány rózsaszín, kerek sátrát állítottak, amelynek a bejáratánál hat-hét *szodzsu*-s – koreai rizspárlatos – üveg, a belsejében pedig feszesre fűjt, vastag gumimatrac hevert. Első látásra is bárki számára nyilvánvaló volt, hogy pusztán ideiglenes tartózkodási helynek szánták. Ami azt illeti, maga a látvány csak egy szoba terében hatott különösnek, semmi szokatlan nem lett volna benne, ha úgy, ahogy van

áthelyezzük egy kavicsos folyópartra vagy egy erdőbe. Sem tévé, sem öltözőasztal nem volt a sátor közelében. Mindössze a fogas – egy padlótól a plafonig emelkedő, fémrudakból összetákolt ruhatartó állvány – árulkodott a néhai lakó létezéséről.

Az erkélyen néhány sárga színű, laposra hajtogatott polipropilén költöztetődoboz sorakozott egymásnak támasztva. Megszámoltam őket: összesen öt darab volt belőlük. A sarkukon már csak a lélek tartotta a foldozgatásukhoz használt ragasztószalagot, amely elárulta, hogy számos költözésnél használták már őket. Kétségtelenül ebben az öt sárga dobozban vándorolt a lány minden tulajdona diákszállóról stúdiólakásba, majd szuterénből ebbe a soklépcsős emeleti lakásba, még csak nem is hivatásos költöztetők teherautójában, hanem magánszemélyek furgonjában vagy minibuszában zötykölődve.

A sátor és a fürdőszoba közötti linóleumra vérfolt száradt. Az orrfacsaró levendulaillatot tűrve óvatosan letérdeltem, hogy felsikáljam. A fürdőszobai villanykapcsoló mellett is vérfolt sötétlett a falon. A lány állítólag a fürdőszoba feletti plafonhoz vezető gázvezetékcsőre akasztotta fel magát, hogy véget vessen az életének. Ahogy a padló súrolása közben guggolóhelyzetemből felpillantottam a gázcsőre, egyszerre mint ha az ő nézőpontjából tekintettem volna alá a térre.

Ha oda kötötte fel magát, akkor az épp lebontásra váró sátor teteje lehetett az utolsó látvány, ami elébe tárult. Kegyetlen tud lenni a képzelet, amely sokszor a lehető legalkalmatlanabb pillanatokban tör rá az emberre. Vajon mit érezhetett, ahogy az élete kioltására készülve egyetlen pillantással alátekintett minden vagyonára?

Ó, barátom! Tegyük úgy, mintha mindez nem lenne több tűnő álmónál, amelyet te meg én közösen álmodunk, ám ha egy nap felébredünk, visszatekintve majd csak nevetünk rajta.

A táskájából önéletrajz került elő. Érettségi után egyből munkába állt az egyik nagyvállalat mobiltelefon-alkatrészeket gyártó üzemében. Öt év folyamatos munkaviszony után egy másik cégóriás gyárában helyezkedett el, ahol szintén évekig alkalmazták. Két év múlva töltötte volna be a harmincat. Monokróm háttér előtt készült, kifejezéstelen arcú igazolványkép jellegtelen névvel, amelyből minden osztályban legalább egy akad az iskolákban. Az életútként mindössze néhány sort tartalmazó, foghíjas életrajz nem tudott hírt adni arcjátékának gazdagságáról, a kedvenc ételeiről, az általa szívesen énekelt dalokról, a példaképéről vagy a legkedvesebb barátja arcélének emlékképéről.

A sátor mögött néhány könyvet találtam. Kíváncsi voltam, milyen olvasmányok voltak a társai annak, aki oly végtelenül szerényen élt, mintha csak táborozni érkezett volna e világra.

A semmit nem tevés joga
Mert csakugyan számítasz
Pillanatok, amelyekben a boldogság honol
Nagyon kicsit sírtam
Nem is tudod, mit érzek

Kivétel nélkül vigaszra szoruló olvasóknak szóló kiadványok. Vajon mi járt a fejében, amikor a könyvesboltban felfedezte, majd megvásárolta a köteteket, hogy aztán elolvassa őket otthon? Vagy inkább a táborhelyen, amelyet az otthonának nevezett. Vajon mit érzett, ahogy a zseblámpa fényénél egymás után falt a sorokat a sátorban? Vajon akkor is felmerült volna benne, hogy eldobja magától az életet, ha lett volna valaki, aki tudja, mit érez, aki megérti? Vagy inkább észrevétlenül betöltötte volna a harmincadik életévét, találkozott volna valakivel, aki csakugyan számított volna neki, szerelembe esett volna, és még ha időnként kicsit – vagy nagyon – sírt is volna, de megadattak volna neki olyan pillanatok, amelyekben boldogság honol, és nyugalomra lelt volna a tényben, hogy a semmit nem tevésben is lehet teljes életet élni...

„Nem is tudod, mit érzek... Nem is tudod, mit érzek...”

Az érzéseiről valóban mit sem sejtve letöröltem a könynyeimet, mielőtt a munkatársam észrevehette volna

őket. A könyveket sietve egy szemeteszsákba tömködtem, miközben egyre az járt a fejemben, hogy amikor majd ezek is eltűnnek innen, az éjszaka és a sötétség fogja kíméletlenül és végérvényesen birtokba venni a teljesen kiürült lakást.